

ŽIVOTOPIS

Jiří DOHNAL

Narodil se 26. 3. 1969 ve Valašském Meziříčí

Do třetí třídy chodil do pionýrsko - tábornického oddílu, podle jeho hodnocení velice specifického - vymykal se totiž všem zažitým zvyklostem. Obohatil ho do budoucího života, kdy se sám také rozhodl pracovat s mládeží.

Rodiče usoudili, že má Jiří hudební talent. Přihlásili ho do Lidové školy umění, kde setrval celých osm let. Musel se učit na klarinet, protože jeho vysněný saxofon byl považován za buržoazní nástroj. Musel ho mít tedy jen jako doplňkový. Zároveň se učil hrát na banjo, mandolínu, kytaru a housle. Měl štěstí na učitele, který ho nadchl pro jazz. Z jeho popudu začal hrát v malém jazzovém orchestru na saxofon. I díky tomu získal již v 15 letech angažmá jako saxofonista v undergroundové kapele.

Dalším obrovským koníčkem se stalo horolezectví, absolvoval i spoustu expedic, třeba na Kavkaze.

Na střední škole i přes svou angažovanost větší problémy neměl. Ty nastal až při zájmu na vysokou školu. Pedagogická fakulta nepřipadala v úvahu, zvolil si tedy Přírodovědeckou fakultu, obor matematika a fyzika. Z ní na vysněnou pedagogickou fakultu později přestoupil. Tam zažil bezdůvodné vyhazovy od zkoušek. I z těch, na které byl připraven. Z toho důvodu musel i opakovat ročník. Znovu nastoupil v roce 1989.

Později hrál ve skupině Slepé Střevo (Rytmus), předchůdkyni skupiny Mňága a Žďorp. Skupina vzhledem k svému repertoáru měnila často názvy, aby mohla hrát a koncerty jí nebyly zakázány. Což se později opravdu stalo. Možná i proto, že jejich písničky se hrály na Rádiu Svobodná Evropa a Hlasu Ameriky. To též vedlo k persekuci proti členům skupiny – všichni Jiřího spoluhráči byli postupně vyloučeni ze studií na vysoké škole. Například Petr Fiala (zakládající člen Mňagy a Žďorp) odešel z VŠ přímo do kotelny. Později se Jiří Dohnal stal hostujícím hráčem Mňagy a Žďorpu. Během natáčení v Havířově zažil i ozbrojený zásah Státní bezpečnosti. Setkal se i se zadržením a výslechem.

Za svou práci s mládeží byl nominován na bronzovou medaili Ministerstva školství. Tu ale vzhledem k zájmu Státní bezpečnosti nikdy nedostal.

Ve druhém ročníku na PF UP v Olomouci ho zasáhly události na Národní třídě v Praze v listopadu 1989. Měl se účastnit symbolického štafetového běhu, vzhledem ke zranění do Prahy ale nepřijel. Jeho spolužáci ale byli zmláceni při studentské demonstraci 17. listopadu a on se rozhodl zapojit do stávkový i stávkového výboru na fakultě. Formulovali prohlášení, množili letáky a plakáty, komunikovali s Prahou. Jako aktivní horolezci sundávali hvězdy, instalovali tabule a transparenty. Zapojil se i do sekce výjezdů - jezdil mezi dělníky, diskutoval s nimi a informoval je o cílech studentské stávkový. Organizoval setkání s občany – mítinky na náměstích v Ostravě, Havířově a Karviné.

Zažil euforii i deziluzi revoluční doby. Do politiky se ale nezapojil. Na nějaký čas zanechal „bigbítu“, navštěvoval Indii a učil se hře na hudební nástroj sitár. Stal se i jejím propagátorem v Čechách i na Slovensku. Věnoval se práci s mládeží i horolezectví. Angažoval se i v ekologickém hnutí, stal se i zaměstnancem Hnutí Duha. Některý čas strávil i se svou ženou v Austrálii, kde jí pomáhal s přírodovědeckým výzkumem ohrožených i nových druhů fauny.

V současné době se profesně zaměřil na roli lektora konzultanta firem a psychoterapii.